

ΓΕΝΝΑΡΗΣ 1913—ΑΡΙΘ. 5(53)

ΣΕΛΙΔΑΕΣ
32

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ * * * *

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ * * *

ΟΡΓΑΝΟ ΤΩ * * *

ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΩΝ * *

ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΙ * * *

ΑΪΝΤΙΝΙΟΥ * * *

Ν

Ε

Ο

Τ

Η

Σ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΟΔΟΣ ΓΑΛΑΖΙΟ 30

ΣΜΥΡΝΗ

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ

‘ ΝΕΟΤΗΣ ,
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΤΑΙ
 ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ
 ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ
 ΜΕ 32-48 ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ
 ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΕΤΖ. 2 ½
 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΦΡ. 12 ½

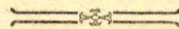
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ :

ΑΔΕΞΑΣ—Όχτάστιχο	Σελ. 155
Ένα παλιό τραγούδι	> 157
Θ. Ε.—Τριολέττο του Μορζάς	> 162
Α. ΜΑΒΙΛΛΗΣ.—Αγύθη,	> 145
Καλλιπάτιρα, του κάκου,	> 167
Ίάκ. Πολυλάς, Άλκης Παλαμής	> 168
Μούχρωμα, <i>Excelsior</i>	> 169
Άμύλητα, Έλιτά	> 170
Κ. ΜΙΣΑΠΑΛΙΑΗΣ.—Κυβέλη	> 156
Δ. Π.—Άπό τά «Τραγούδια τής Βολιώς» (Έλεγεις στή Μυτιλήνη) του Pierre Louys.	> 162
ΠΑΝΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ.—Άπό τή «Φουτουρι- στική ζμιλία» του Μαρονέττη	> 164
ΣΤΕΑ. ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ.—Ή κόρη του παπά	> 154
Άπό τίς «τροφές του Μορζάς»	> 161
ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΝΤΑΣ.—Στή νεκρή μου	> 155
Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΣ.—Πεζοτραγούδα	> 153
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ κτλ.	> 171

Α. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΛΗΘΗ

Καλότυχοι οί νεκροί ποῦ λησμονᾶνε
 Τήν πίκρια τῆς ζωῆς. ὄντας βυθίση
 Ὁ ἥλιος καί τὸ σούρουπο ἀκλουθήση
 Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καῦμός σου ὅσος καί νᾶναι.

Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχές διψοῦν καί πᾶνε
 Σπῆς λησμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρούση.
 Μὰ βουρκος τὸ νεράκι θὰ μαβρίση
 Ἄ στάξη γι' αὐτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.

Κι' ἂν ποῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
 Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδῆλι,
 Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.

Ἄ δὲ μορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι,
 Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηγήσουν·
 θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.

ΑΕΡΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΝΙΚΗΤΑ

Στὸ παναγύρι τ' Ἄη Γιώργη τοῦ Βουνοῦ ποὺ πήγα κ' ἐγὼ μὲ τὸν κόσμον τὸ πρωῖνὸ, ἀνεβαίνοντας τὰ διακόσια βδομήνια τόσα σκαλιὰ—κοιτῶλια—κατὰ πῶς τὰ λένε στὸ Καστελλόριζο, ποῦναι σκαλισμένα ἢ χριστὰ στὶς πλαγὲς τοῦ βουνοῦ καὶ σηκωαίξουνε μὲ τὶς λόξεις τους σὰν ἕνα Μαλιαντρο, θαρρεῖς μὲ πετρωμένο τὸ ρέμα του, ἠῦρα καὶ τὸ γέρο τὸ Μαῖντωνῆ, ποὺ καθοῦντανε ὄξω ἀπ' τὸν αὐλόγυρο τοῦ ξωκκλησιοῦ κάτω ἀπ' τὴ μοναχικὴ ἐλιά μὲ τὴ φαμελιά του, ἀγγόνια δισηγγόνια κ' ὄλον τὸν ἀρχοντικὸ τὸν ἥσιοιο του. Εἴμουνα γιὰ νὰ πάω στὶς Ἀερακὲς τοῦ κυρ Νικήτα κατὰ τὴν Ὀστρια τοῦ νησιοῦ. Ἄκουσα στὸν τόπο γιὰ κάπιο κυρ Νικήτα, ἕνα παράξενον ἄνθρωπο, λειψὸ, σάμπες τονὲ λέγανε, ποὺ δεινούτανε μὲ σκοινιά πάνω ἀπ' τὰ κατσάβραχα καὶ σκαρφάλωνε καὶ πασπατοῦσε τὶς σπηλιές, τὰ σκισίματα καὶ τὶς ἀγκωνές τῶν βράχων γιὰ νὰ βρεῖ ἀερακὲς, ποὺ θὰ πεῖ φωλιές τῶν γερακιῶνε καὶ γερακιόπουλα. Εἶχε λέγανε μονομανία σὲ τέτιο κυνήγι κ' ἔτσι ἔσβησε καὶ ἡ ζωὴ του. Τῶπα λοιπὸν τοῦ γέρου Μαῖντωνῆ πῶς εἶταν ὁ σκοπὸς μου γιὰ κεῖ, νὰ πάω νὰ δῶ τὸ μέρος, κ' ἂν ἀγαποῦσε σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ ραβδί του νὰ παραίναμε μαζί, ἱστορώντας με καὶ τίποτις, ἂ θυμοῦταν, γιὰ τὸν παράξενο τὸν ἄνθρωπο.

Τὸν δέχτηκε μὲ καλοσύνη τὸν λόγο μου ὁ γέρος, σὰ νὰ τοῦκανα μάλιστα καὶ χάρη, γιὰτὶ σταναχωριούτανε μονάχος του ἐκεῖ μὲ τὶς γυναῖκες κ' ἠθέλε, λέει, κ' αὐτὸς νὰ πορπατήσῃ λιγάκι, νὰ ξεμουδιάσει. Κι' ἀφοῦ καλόσιαξε μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ χέρια τὴν τσαμιστὴ φέσα του μὲ τὴ μακρὰ φούντα καὶ ξεσκόνισε μὲ τὴν παλάμη δεξιά ζερβὰ τὸ γαλαζωπὸ του σαλβάρι, ἔσκυψε, πήρε τὸ ραβδί

του καὶ «ἄντε, μπρὸς, νὰ δοῦμε, παληγάρι» εἶπε, μὲ γερὴ φωνή.

Δὲν εἶτανε καὶ μακρὰ ἀπ' τὸ ξωκλήσι τ' Ἄη Γιώργη τοῦ Βουνοῦ ὁ τόπος. Καμιά διακοσαριὰ μέτρα τὸ πολὺ πλὺ. Μόνε ἐρῖμο πατημένο νὰ περάσουμε δὲ βρῖσκαμε· γιὰτὶ σὰν πετρώδιο ποὺ εἶναι τὸ νησι σπάνια νὰ δεῖς χῶμα νὰ πατήσεις· κ' ἐκεῖνο ὅπου λάχει σκληρὸ εἶναι πετρώχωμα σὰ σίδερο. Γλυστρούσαμε λοιπὸν παραπατώντας πολλὰ φορὲς ἀπ' τὶς πέτρες ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὸ εἶχαμε στ' ἀστείο, μὰ πιώτερο τὴν πάθαινα ἐγὼ. «Γεράματα!» ξεροβήχοντας ὁ γεροντάκος τὸν ἄκουες τότε κ' ἐφώναζε μὲ κάπια πονηριά.— «Γειά σου, μπάρμπα Μαῖντωνῆ, γερὸ κόκκαλο» ἀποκρινόμουνα.

Καὶ σὰ νὰ τοῦ ξανέμιξε τὸ γαῖμα ὁ βουνήσιος ὁ ἀγέρας, τὸ πορπάτημα καὶ τὸ γοῦστο κάπου κάπου ποὺ ἔκανε μὲ τὸ νὰ ξεγλυστροῦμε, γέλαε μ' ὄλη τὴν καρδιά του, τοῦρθε ὄρεξη, κέφι, θυμήθηκε τὰ παλιά του καὶ χτυπώντας με τὸν ὄμο, «ἄκουσε νὰ σὲ πῶ τί μοῦ συνέβηκε στὰ νειάτα μου μ' ἕνα τέτιο ἔτσι, καλὴ ὥρα, ξεγλύστρημα» μοῦπε.

«— Εἶχα δὲν εἶχα βουλωμένα τὰ εἰκνοσιπέντε ἀκόμα.... Ἄ, κοίτα κει πέρα τὸ γεράκι! Μπρέ, μπρέ, π' ἀνάθεμά το. Ζύγι ποὺ στὸ κάμει! Κοιμᾶται καὶ πάει. Δές!»

Γύρισα καὶ κοίταξα. Ὅου κοιτοζυγόσαμε καὶ στὶς ἀερακὲς. Πάνω ἀπὸ μιὰ προιονωτὴ κορφὴ βράχου, ὀγδόντα ἑκατὸ μπόγια στὸν ἀέρα ψηλὰ ἕνα κοκκινωπὸ γεράκι γαλήνευε μονάχα μ' ἀπλωτά, μὲ τεντωμένα τὰ φτερὰ μὲς τὸ φυσομάνημα τοῦ βροιά. Κυματοῦσανε παραζαλισμένα σὲ κάπιο χωράφι παραπέρα τὰ στάχια, σὰν κοπάδια νικημένων κλεισμένα σὲ φραγὴ ἀπελπισιάς, οἱ συνὲς μὲ τ' ἀδρὰ τους πλιτόφυλλα σύρριζα τριζοβολούσαν, ἀλευρογυρίζονταν ἀπὸ χάμου τὰ χαλκία καὶ μόνο τὸ φτερωτὸ ποίημα στὸν αἰθέρα, ἔλεγες, καὶ

κρατούσε υποταχτικό του τὸν κυβερνήτη νόμο, τὸ ρυθμὸ τῆς ἀρμονίας στὴ Φύση. Τὸ παιχνίδι θὰ βιάσταις κίμποσα λεφτὰ καὶ στεκοῦμαστε καὶ θαμάσαμε. "Αἴφαρα βλέπουμε καὶ χάνει τὸ ἰσοζύγισμά του καὶ παρασερμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο παλῶνει σὰν ἀστραπὴ μιὰ δριμητικὰ φῶρα σὰ νὰ βαρυσκυλοῦσε στὴν ἄβυσσο. Τίποτα. "Υστερα κἀτι ἀπὸ δὴ κί' ἀπὸ κεί λίγα φτεροκοπήματα ἤυρε καὶ πάλι τὸ ζῦγι του, τέντωσε τ' ἀερονίκητά του τὰ φτερά κί' ἄρχισε ἀπὸ ψηλὰ πάλι νὰ βασιλεῦει θεῖα πάντα καὶ ἀτάραχα.

— "Ὁ ἀερογάμης ! χαρὰ ποῦ σοῦ τὴ χαίρεται ! ἔκανε ὁ γέρος.

Ἄν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ γεράκι ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς παραζυγιάσματα λὲς καὶ χόρτασε πιά τὸ παιχνίδι του, πέταξε ψηλότερα, ἔκανε κἀτι μακρινούς καὶ μπερδεμένους γύρους καὶ στὸ τέλος χάθηκε σὰ μολύβι στὶς ἀερακὲς.

Διγοστὰ βήματα ἀπὸ τὸ μέρος ἀπείχαμε καὶ μεῖς. Τέλος φτάνουμε.

Ἔβλεπε κἀτι βράχια θεόρατα ποῦ μιάζανε σὰ σπάδες μὲ σκουριασμένες τίς κόφες τους. Προχωροῦσαν ἴσα κἀτω στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ σηματοῦζαν χαντόνια καὶ γκρεμνὰ ἀπάτητα. Σπηλιὲς καὶ σκισμάδες ἐδὼ κ' ἐκεῖ ξομπλιασμένες ἀπὸ κρέταμα, κἀπαρες καὶ ἀστουβές. Οὔτε ψυχὴ ζουντιανή. "Ἔνας λιγωμὸς σοῦ παραλοῦσε τὰ γόνατα καὶ κἀπιος φόβος ἀπάντεχος σοῦ μούδιαζε τὴ σκέψη στὸ μυαλό. Καὶ αὐτὸ τὸ περιγιάλι κἀτω ἠσύχαζε μὲ τὴ βιδιά, προμαζωμένο, λὲς, ἀπ' τὴ βουβὴ τὴ γλώσσα ποῦ ἀκρουόνταν ὀρθὰ κοφτὰ ἀπ' ἕναν τέτιο κήρυκα ξεσπαθωμένο πάντα καὶ ἀτράνταχτο.

Καθῆσαμε.

« — Ἐδὼ, ποῦ λὲς, ἄρχισε ὁ γέρος Μαῖντωνῆς, ἐρχότανε ὁ κὺρ Νικήτας ὁ λειψὸς καὶ μάζωνε ἀερακὲς καὶ γερακόπουλα. Τί τῆκανε ; Δένε πῶς ὁ Μπέης τοῦ τόπου τοῦ τὰ ζητοῦσε γιὰ τὸ κυνήγι

του, μπορεῖ καὶ γιὰ φαγὶ του. "Οἱ καὶ νᾶναι ὁ ἄνθρωπος εἶτανε καταδικασμένος σ' αὐτήνα τὴ δουλειά, γιὰ τὴ ζοῦσε καὶ πρὶν τὴν Ἐπανάσταση. "Ὅποτε τοῦ κατέβαινε λοιπὸν τοῦ Μπέη τὸν ἔστειλε ἐδὼ κί' ἄρχισε τότες τὸ τρομαχτικό του μαρτύριο. "Ἐδενε στὴ μέση ἕνα χοντρόσκηνο καὶ στερεώνοντας γερὰ τὴν ἀκροα του σὲ μιὰ βραχοκορφὴ ἀπ' αὐτές, ἔκανε τὸ σταυρὸ του, καὶ μιὰ καὶ δυὸ, νᾶσον τον κίτω καλουμαρισμένο στὸ χάος αὐτό, σὰ γερακάνθρωπος νὰ σκαρφαλώνει, νὰ μυρτζεται, νὰ πασπατεύει, νὰ ζητᾷ τὸ κυνήγι του τὸ παράξενο. Μιὰ μέρα τοῦρθε ἔτσι κέφι τοῦ Μπέη νὰ πάγει κ' ἴδιος γιὰ νὰ δεῖ, πῶς σιάνει τὰ γεράκια του ὁ ἄνθρωπος. Σήκωσε λοιπὸν ἀπ' τὸ κονάκι τὴ δωδεκάδα του, ἔκανε τοιμασίες γιὰ τὸ τσιμποῦσι καὶ μιὰ Παρασκευὴ νάτος, ἔστησε τὸ τσαντήρι του ἐδὼ πᾶ στὶς ἀερακὲς. "Ἀφοῦ φάγανε κί' ἤπιανε, ἀνάψανε τὰ τσιμποῦκια τους καὶ ρουφώντας τὸν ἠδονικό καφέ τὰ λέγανε μεταξὺ τους καὶ γελοῦσανε. Σὲ μιὰ μεριά ἐκεῖ μὲ χέρια σταυρωμένα στεκοῦτανε βουβὸς κί' ὁ κὺρ Νικήτας, περιμένοντας ἕνα μονάχα γνέψιμο τοῦ Μπέη, νὰ τρέξει σὰν τυφλὸς, νὰ κάνει στὴ στιγμή τὴ διάτα του. Κί' ἦρθε τέλος κί' ἡ ὥρα ποῦ σήμανε τὸ ἄθλιό του ριζικό. "ὄντας, ποῦ εἶπαμε, στὸ κέφι ξεχείλισε καὶ τὸ δυναστικό μεθύσι του καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ μεσιακό του δάχτυλο ἕνα βαρότιμο δαχτυλίδι τὸν γνέφει κοντὰ του, τοῦ τὸ δείχνει καὶ μὲ μιὰ ματιὰ σηκώνοντας ἀπὸ τίς θέσεις τὴν παρέα του φωνάζει θριαμβευτικὰ στὸν ἕρμο ἄνθρωπο :

« — Νά, μωρὲ Νικήτα, τὸ δαχτυλίδι μου. Πάμε. Θὰ τὸ πετάξω ψηλὰ κἀτω ἐκεῖ ἀπὸ τὰ βράχια. Θὰ κρεμαστεῖς καὶ θὰ κατέβεις νὰ μοῦ τὸ βρεῖς. Νὰ γλεντίσουμε καὶ λίγο' ἀμ' γιὰ τὴν ἦρθαμε ; Μὰ κοίταξε καλὰ. "Ἄ δὲ μοῦ τὸ πιάσεις, ἀλίμονό σου ! Κόβω τὸ σκοινὶ καὶ πᾶς, νά !...

Κ' ἔκανε μιὰ χερνομῖα τευτώνοντας τὴν παλά-

μη και τὰ δάχτυλα σὰ γιαταγάνι ποὺ κόβει πέρα πέρα και μπόδια δὲ ψηφᾶ.

Μπρὸς ὃ Μπέης και πίσω τὸ ἀλάγι του κι' ὃ κὺρ Νικήτας μιὰ και δυὸ ἔρχονται στὸ μέρος ἴσα ἴσα ἐδῶ πάνω περὶ καθοῦμαστε. Καὶ χωρὶς ἄλλο λόγο σαλιώνει μιὰ τὸ δάχτυλό του, ξαναπαίρνει ὀρμητικὰ τὸ δαχτυλίδι και μπρὸς στὰ μάτια ὀλωνῶνε τὸ πετᾶ σὰ μιὰ κούνα, μπρὲ παιδί, κάτω ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπεις τὰ κατάρραχα. Ἀκούστηκε μονάχα ἕνας γλυστερὸς ἀχὸς τσίγγ, τσίγγ... ἄλλο τίποτα.

«— Ἐ, τὸ δαχτυλίδι μου τώρα. Κρεμάσου νὰ δοῦμε νὰ μοῦ τὸ φέρεις. Νιέ!» εἶπε.

«Εἶδανε τότε τὸ Νικήτα, λένε, ν' ἀλλάζει τὴν ὄψη του και νὰ τὰ χάνει. Προχώρησε ὡς τόσο. Πῆρε μονάχος του και δέθηκε μ' ἕνα χοντρό-σκιοινο τῆ μέση και κρατώντας τὸ ἐπιλοιπο μαζωμένο κάτω ἀπ' τὴ μασκάλη του σίμως σὰν τὰ κοτρώνια κ' ἔπιασε και στερέωσε γερά, σφιχτὰ τὴν ἄκρα του γύρωθὲ τους μ' ἕνα διπλότριπλο χοντρόκομπο. Τὸ τεζάρισε κατόπι δυὸ τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ δοκιμάσει τὴν στερεότη του, τὸ καλοκοίταξε ἀπὸ δὴ κι' ἀπὸ κεῖ, ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφασή του, ἔκανε ὁ ἄνθρωπος εὐλαβικὰ τὸν σταυρὸ του και σφίγγοντάς το μὲ τὰ δυὸ του χέρια σιμὰ στὸ κομπόδεμα και τὰ πόδια σκαρφαλώνοντας κάτω στὸ χαλαρωμένο μάρκος του και μὲ τὶς ἀγκῶνες, τὸ στήθος και τὴν κοιλιά ἀκουμπώντας στὶς κόψες τοῦ βράχου, ἄρχεψε κουλουριασμένους ἔτσι σὰν ἀγριόγατος, ἀνεμαλλιάρης και γυμνοπόδαρος νὰ κατεβαίνει...

Κρύος ἕδρωτας περέχυσε κι' αὐτὸν τὸν τύραννό του ποὺ τὸν ἔβλεπε. Κατέβαινε, κατέβαινε ἔτσι ὀλοζώντανος σ' αὐτὸν τὸν Ἀδη μέσα, στὴν ἀρχὴ σιγανὰ σιγανὰ, ὕστερα πιδ γοργὰ κι' ἔφτασε σκεδὸν στὴ μέση, ὅταν ἄξαφνα τὸ σκιοινὶ ξεμποσκάρει κι' ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄφαντος. Κόπηκε ἡ πνοή τους ἀπὸ πάνω, ἡ γλώσσα τους δέθηκε. Τί

ἔγινε; Ἐπεσε, πᾶει λοιπὸν ὁ ἔρμος; Τσιμουδιά. Κανεὶς δὲν κοτοῦσε ἀπ' τὸν τρόμο οὔτε ἀνάσα κάνε νὰ πάρει.

Βαθειὰ τὸ χαντάκι ἀνάδινε μιὰ πνιχτηκιὰ πυράδα, ἀνάβανε οἱ πέτρες και τὰ κοτρονολίθαρα, οἱ σαύρες φριφιλίζανε μὲς τὶς ἀγριαγκαθιές, σβηνοβουίζαν οἱ μπαμπούροι και οἱ οἱ ἀγριόμυγιες ἐδῶ κ' ἐκεῖ, λαγγεῦαν σαστικὰ τὰ ζουμπρουτένια ἔντομα, οἱ τσαρδανάδες και τὰ ἄλογα τοῦ βασιλιᾶ, σὰ μιὰ κομάδα, μιὰ ἀναθυμιὰ νέκρας νὰ ξεχύνουνταν ἀπὸ τοὺς ἄλογους αὐτοὺς τοὺς λειτουργούς, ἱερωμένους κᾶπιας κηδεῖας ἀόρατης ποὺ θροοῦσανε, θαρρεῖς, κι' ἀγροβουίζανε τὴν ἐπωδό: ἔσβησε, χαντακώθηκε ὁ ἄνθρωπος!

Και τὴν ὥρα ποὺ ἀπ' ὄλους τοὺς μαρτύρους τοῦ φριχτοῦ τοῦ σεργιανιοῦ, ὁ πιδ τρομαγμένος Μπέης, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα και κρατώντας πᾶντα τὸ σκιοινὶ ἔσκυβε ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦ γκερμνοῦ νὰ φωνάξει κάτω, νὰ ρωτήξει, νὰ σου και πάλε νὰ τεντώνεται τὸ σκιοινὶ, νὰ τρώγεται και νὰ ξεφτᾶ πάνω στὶς κόψες τοῦ βράχου και νὰ παρασέρνει μὲ τὸ τρίψιμο χαλίκια και λιθάρια μὲς τὴν καταβόθρα. Ζοῦσε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος κι' ἄδικα φοβηθήκανε.

— Νικήτα, ἔ, Νικήτα! βούγγιξε ἀπὸ πάνω ὁ Μπέης.

Ἐνα σερπετὸ φουρφούρισμα κάτω ἀπ' τ' ἀπόβαθα χούγιαξε μονάχα στὴν κραυγὴ, δυὸ τρία κλώνια μιᾶς πέρα κιτρινόσταχτης ἀγραγκαθιᾶς μισοσαλέψανε ἀπ' ἕνα ξεθυμασμένο ἀέρι ποὺ μόλις πρὸφτασε νὰ κουνουνίσει στοὺς ἀπάνω και τ' αὐτιὰ τοῦ Μπέη σὰ μπουρίνι τῆ μισόπνιχτη φωνῆ τοῦ κρεμασμένου:

«— Τὸ γεράμι! ἄρπαξε τὸ δαχτυλίδι, πέταξε, πετᾶ. Νάτο! πάνω, ψηλά!»

Μούγγρισε, ἄφρισε ὁ τύραννος στὸ λόγο.

Και ξεφρενιασμένος κάνει δυὸ τρία βήματα

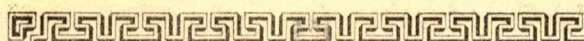

πίσω, κλωτσᾷ μὲ τὸ πόδι στὸ χαντάκι μιᾷ χοντρό-
πετρα, ὕστερα χυμᾷ στὰ κερτόνια, πιάνει καὶ μὲ
τὰ δύο του χέρια τὴ θελειὰ ποῦχε περιγυρᾷ τους
δεμένη, τὴ λύνει, μουντζώνει μὲ τὰ δύο του χέρια
μιᾷ, καί... Νικῆτας πιά στὸν τόπο ἀπὸ τότες δὲν
ἀκούστηκε.

Σήκωσε τότε τὸ κεφάλι του στὸν οὐρανὸ καὶ
κάρφωσε τὰ ματωμένα μάτια του ψηλά. Ἐνα κοκ-
κινωπὸ γεράκι στὸν αἰθέρα μὲ τεντωμένα πτέρια
τὰ φτερὰ ζύγιαζε στὸ φρενάρισμα τοῦ Μπουνέν-
τη γαλήνια πάντα καὶ ἀτάραχα. Καὶ στὰ ἀγκιστρο-
τὰ τὰ νύχια του πίσω στὴν οὐριὰ ξάνοιγες ἕνα για-
λιστερὸ χαλκαδάκι ποὺ τρεμοσάλεβε κι ἀστρα-
φτοκοποῦσε σὺς ὀλιγόζωες ἀχτίδες τοῦ δύσεμα
τοῦ ἡλίου. Θάλλεγες κ' εἶχε νόημα τὸ στάσιμο τοῦ
ὄρνου ἔτσι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ τύραννου.
Ἄνόμα καὶ ὁ τρόπος ποὺ κρατοῦσε τὸ καταραμέ-
νο δαχτυλίδι του».

Ἐίπε καὶ σόπασε ὁ γέρο Μαῖντωνής.

Φ. ΧΑΡΗΣ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ποῦθ' ἔρχεται τ' ὄνειρο καὶ ποῦθε στέκει ἡ χερο-
πιαστὴ ὑπόστασι. Χάνω τὴν ὑπαρξή μου καὶ πάω κ'
ἔρχουμαι στὴ κούνια ἐνοῦς ἀφροῦ ποῦ σημαδεύει τὰ
πέρασα καὶ τὰ εἶδα. Νεῖρουμαι τὸν ἑμαυτό μου, τοῦ
μεγάλου ζωϊκοῦ ὄνειρου σημαντικὴ ἐγὼ γραμμούλα.
Ἄπόψε νοιώθω πολὺ τὴ μονάξα καὶ συλλοϊσμένα τὰ
Χριστούγεννα. Κάπου μέσα μου παλεύουν τ' ἀνάποδα
τῆς ζωῆς μου. Νὰ ξαναζοῦσα νὰ τοὺς κλάδεα τ' ἀγ-
κάθια !

*
* *

Σκετείνιασεν ὁ Ἄμπρακικὸς καὶ στὸ παραθύρι μου
στάζει τὸ χνῶτο τῶν πολεμιστᾶδων, ποὺ ἀρωστημέ-
νοι βογοῦν. Χιλιάδες κορμιὰ μουλιασμένα ὄξω στὰ
στενὰ σοκάκια τῆς Πρέβεζας. Ὁ στρατὸς ποὺ περνά-
ει. Κι' ἀνελέητα ἡ βροχὴ δέρνει τὴ λάσπη, ποὺ κά-
που τ' ἄλογο τοῦ στρατοῦ παρατητένο ψοφᾷ. Σὰν πό-
σοι, λεβέντες μου, λησμονημένοι τὶς κακόρυμες καὶ
στοὺς βαθιοὺς λόγγους, πονᾶτε.

Τίποτα μὲ σᾶς δὲν ἔχω ἀπόψε οὔτε μὲ τοὺς ζωντα-
νοὺς. Κάπου ἀνάμεσα πλανᾶται τὸ εἶναι μου καὶ ψά-
χνω ναῦρω τὴν ὑπόστασή μου.

Πρέβεζα, Δεκέβρης.

Κ. Ι. ΦΡΙΑΛΙΓΓΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Τὴ θυμοῦμαι ἀπὸ παιδί, μὲ χαμηλωμένα μάτια,
 Βιβλική, χλωμή, πανώρια
 Τῆς κλησιᾶς ν' ἀργοανεβαίνει τὰ πετρῆνια σκαλοπάτια.
 Μέριαζαν στὸ πέρασμά της ὅλα τοῦ χωριοῦ τ' ἀγόρια
 Κ' οἱ ζητιάνοι ψιθυρίζαν καλομοίρια καὶ συχώρια.

Τὴν κοιτάζω κοπελλιά—νιὸς μ' ἀχνούδωτο τ' ἀχειλί—
 Στοῦ κελιοῦ τὴν πόρτα αἰώνια
 Τοῦ δεσπότη νὰ κεντᾶ στὸ βελιὸ τὸ πετραχειλί.
 Τῆς κλωστῆς τῆς ὄριο ἀγέρι μοῦχε φέρει τ' ἀποκλώνια
 Μὲ βαγιόκρινα κρυμμένα τὰ παρθένα τᾶχω χροῖνια.

Παλληκᾶρι τὴ θωρῶ πιά ὁ σπερνὸς ἔχει ἀποψάλει,
 Μιά καλόγρια ἀργοσβύνει
 Τὰ καντήλια, κ' εἶμαι μόνος μὲ τ' ὀλόμορφο κεφάλι.
 Στὸ προσκυνητᾶρι χνάρι τῶν χειλιῶν τῆς πάει κιὰφίνει,
 Δὲν τὸ πῆρα ὅμως ἐκεῖνο κι' ἀγνο ἀόρθενο ἔχει μένει.

Σμύρνη,

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΟΧΤΑΣΤΙΧΟ

Πολὺ ψηλὰ ἐδιάλυσε σὰν ὄνειρο ἓνα γνέφι
 Κι ἄστραφτε ἡ θεία ἡ ξαστεριά καὶ θάμπωνε τὰ μάτια
 Κι ὁ οὐρανὸς γλυκόφωτος τὴ θάλασσα ἀγναντεύει
 Ψηλὰ ἀγναντεύει καὶ σιγάει κ' ἐκεῖνη περιμένει.
 Ἔτσι γελάει πάσα ὁμορφιά σὲ ἀσάλευτον αἴρα
 Κ' ἡ φαντασία μου κι ὁ νοῦς κατὰ ἔσῃ γυρίζουν...
 Θέλω πάντα νὰ σὲ θωρῶ μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
 Πὼς ἀγναντεύονται οὐρανὸς καὶ θάλασσα μὲ θάμπος.

ΣΜΥΡΝΗ

ΑΛΕΞΑΣ

ΣΤΗ ΝΕΚΡΗ ΜΟΥ

Εὐπνα, στεφάνια νὰ σοῦ πλέξω
 μὲ λουλούδια ἀμάραντα
 λαξευτῶν στίχων'
 καὶ ἄκου κινύρα νὰ σοῦ παίξω
 μὲ τραγούδια ἀνήκουστων
 κι ἀφταστων ἤχων.
 ὦ ἔλα, τὰ ὄνειράτά σου νὰ μοῦ πεῖς,
 μυστήρια
 νὰ μοῦ ξηγήσεις,
 ποῦ μᾶς τρῶνε τὸ νοῦ, μύρια.
 Κοιμᾶσαι ; ἡ δὲν εἶσαι ;
 ὦ μίλα, καὶ τὸ δισταγμὸ
 τὸν ἀναιώνια ἄλυτο, λύσε !
 Μέσ' στὴν ψυχὴ μου ζεῖς
 ἄχραντη κι ἀνάερη'
 ἄπλωσ' τὰ χέρια
 νὰ ποῦμε προσερπὴ μαζὶ
 στ' ἄπειρο χῶμα.
 Ἄφοῦ χῶμα εἴσουν ἐσύ,
 τέτοιο ἓνα θεῖο σῶμα,
 ὦ χῶμα θᾶναι καὶ τᾶστέρα !

ΜΕΡΣΙΝΑ

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΚΥΒΕΛΗ

ΤΟΥ ΠΙΛΟΥ ΜΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥ ΚΑΡΑΚΑΤΗ

Κυβέλη ἐσὺ ποῦ ἀποπετρώθηκες
στοῦ Σίπυλου τὴν ἄκρη,
Κυβέλη ἐσὺ ποῦ ἀποπετρώθηκες
σὲ κάποιου μεθυσιοῦ τρελλοῦ τὰ δάκρυα,

0

Ἡ Νειότη στὸ τρελλὸ τὸ πανηγύρι της
Βωμοὺς σοῦ στήγει καὶ Θυσίαστήρια,
καὶ σὲ δοξολογᾷ στὸν Ὀλυμπο
κι ἀκόμα στὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

0

Κι ὁ κάμπος τὶς αὐγὰς
σὲ χαιρετᾷ, ὦ θεὰ μεγάλη,
γιὰ σένα ἢ γῆ ἀπ' τὰ βάρη τὰ κατάμαυρα
τὸ σπόρο χρυσολούλουδο θὰ βγάλῃ.

0

Μεθύσι κι ὕμνος πάντα!
Στὴ Γῆ μ' ὅσα καλὰ μᾶς δίνεις,
στῆς Σάρκας τὸ μεθύσι
ποῦ κάθε πόνο, κάθε πίκρα σβύνεις,

0

Κυβέλη ἐσὺ ποῦ ἀποπετρώθηκες
στοῦ Σίπυλου τὰ βράχια,
ποτὲς δὲ θεὰ πέση κι ἡ κορώνα σου
δεμένη ἀπὸ λίγα στάχυα.

0

Στῆς Νέας Θρησκείας τὸ γοργοπέρασμα
ὁ Ὀλύμπος κατάντησε ρημάδι,
καὶ τῆς ζωῆς ἐκαίνης τῆς ὄνειρευτῆς
ἐσὺ, ὦ Κυβέλη, ἀπόμεινε; σημάδι.

0

Σημάδι καὶ ψυχὴ μέσ' στὴ ψυχὴ μας
μ' ὅλες τῆς Γῆς τὶς ὠμορφιές,
καὶ μέσ' στὴ Σάρκα μ' ὅλες τὶς μεθύστρες
καὶ θριαμβικὲς ὀρμές.

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Δόντια μου πυκνὰ
Καὶ μαργαριταρένια
Φωνὴ σὰν τᾶηδονιοῦ
Σὰν τοῦ χελιδonioῦ
Μοῦ σήκωσες τὸ νοῦ
Μὴν ἀγαπᾷς ἄλλοῦ.

— Τ' ἔχεις μωρὲ,
Μωρὲ ζαλιάρικο
Τί βάνεις μὲ τὸ νοῦ σου
βάσανα τοῦ κορμιοῦ σου;

— Μαλαματένια πόρτα
Μ' ἀσημοπέρσυνα
Ἡ σκύλα ἢ πεθερὰ σου
Θέλει μαχαίρωμα.

Μιὰ κυριαλὴ
Καὶ μιὰ γιορτὴ
Καὶ μιὰ καλὴν ἡμέρα
Εἶδα μιὰ περιστέρα

Μιὰ καγκελοφρυδάτη
Μιὰ μοσκομυρωδάτη
Νὰ μὴν τὴν εἶχα δεῖ
Νὰ μὴ εἶχα μπερδευτεῖ
Τὰ χέρια μου ν' ἀπλώσω
Σ' αὐτὸ τὸ θησαυρό.

Μωρὴ φεγγαροπρόσωπη
Τοῦ γήλιου θυγατέρα,
Ποῦ μ' ἔκανες κι ἀρνήθηκα
Καὶ μάνα καὶ πατέρα,
Ἄναμέρα τὰ μαλλιά σου
Νὰ φιλήσω τὴν ἐλιά σου.

— Βάρει με με τὸ μαχαίρι
Καὶ με τὸ δεξι σου χέρι.

— Αναμέρα τὸ σταυρό σου
Νὰ φιλήσω τὸ λαιμό σου.

— Βάρει με με τὸ σουγιᾶ σου
Μὴν κιοτέψεις τὴν καρδιά σου.

— Ἔρχομαι ἀπὸ γάλι-γάλι
Σὰν τὸ φίδι στὸ λιβάδι.
Ἄναμέρα τὴν ποδιά σου
Νὰ ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

Ὅσο ἐμεῖς ξέρουμε τὸ παλιὸ Γιαννιώτικο τραγούδι, ποὺ παραδίνουμε σήμερα στὸ Πανελλήνιο, δὲν εἶνε πουθενὰ τυπωμένο. Πότε πρωτοτραγουδίστηκε δὲν μποροῦμε νὰ διορίσουμε σωστά, δὲ φαίνεται ὅμως νᾶναι πάρα πολὺ παλιό, οὔτε πολὺ πέρα ἀπὸ τὴ νέα ἐποχὴ τῶν Γιαννίνων, ποὺ ἀρχίζει ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια τοῦλάχιστο. Ἰσαμε τότε δηλαδὴ εἶτανε ἡ ἀγνὴ ἢ ψυχὴ ἢ νεοελληνικὴ μέσ' στὰ καφασωτὰ παράθυρα, ἢ προεστικὴ ἀρχοντιά, κι' ὁ λαὸς ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε πάρει τὴν καθολικὴ ψήφο, ποὺ οἱ μεταρρυθμίσεις οἱ διοικητικὲς δὲν εἶχαν ἀκόμη μπεῖ νὰ βάλουν τὴν τάξη καὶ τὸ νόμο, κι' οἱ **μπαντίδοι** με τὸν παλληκαρισμὸ, τὸν ὠραῖον ὅμως παλληκαρισμὸ, εἶτανε ἴσα-ἴσα τῶν ἀρχοντάδων οἱ ἀφοσιωμένοι, γιατί ἐκεῖνοι τοὺς τιμοῦσανε τὴν τίμια παλληκαριά καὶ τοῦτοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ ἐπαίρναν. Κ' εἶτανε οἱ μπαντίδοι αὐτοὶ οἱ αἰσθηματικοὶ ξεφαντωτές.

Ἐμεῖς δὲν τὴ διορίζουμε τὴν ἐποχὴ ἀπὸ κανένα ἱστορικὸ ἀποδεικτικὸ· αὐτὸ θὰ εἶτανε δουλειὰ ὄχι δική μας κι' οὔτε τοῦ περιοδικοῦ μας, παρὰ ἐνὸς ἄξιου καὶ γυμνασμένου χρονογράφου. Ἐμαῖς ἡ δουλειὰ καθαντὸ λογοτεχνικὴ, ἂν βγάλει καὶ τίποτα λογογραφικὸ, τὸ κάνει ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ τραγουδιοῦ καθαντὸ, δηλαδὴ ἀ-

πὸ τὸν τρόπο τοῦ λυρισμοῦ ἐκείνου ποὺ τὸ τραγούδι-σε, ποὺ μᾶς φέρνει χωρὶς νὰ χάσουμε τὸ δρόμο μας πρὸς τὴν ἐποχὴ με τὰ παράθυρα καὶ τὰ πανωπαραθύρια με τὸν ἥσκιο τοῦ καφασιοῦ, τὴν πόρτα ποὺ πολὺ σπάνια τελάρωνε τὴ λυγρὴ κορμωστασιὰ τῆς ὄμορφης τοῦ σπιτιοῦ, τὸ πηγάδι, τὴν ἀλτάνα τοῦ χαγιατιοῦ, τὴν πολιτεία με τὰ πανηγύρια, τὸν κόσμον με τοὺς δικούς του τρόπους. Ἔτσι εἶναι μιὰ ἐποχὴ τοῦτο ποὺ ἐκλείσει πὰ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια καὶ ἓνας ἡχὸς τῆς μόνο φτάνει ὡς τις δικές μας μέρες κάποτε, τὸ τραγούδι. Σὲ τοῦτο τὸ κομᾶτι, γιατί μόνο κομᾶτι εἶναι, ἐμπνέεται ὁ τραγουδιστὴς ἀπὸ τὸν ἀγαπητικὸ τῆς παντρεμένης καὶ κάνει καθαντὸ ἓναν αἰσθηματικὸ διάλογο ἀπάνω στὸ μεθύσι τῆς ἀγάπης. Ἡ πρώτη του στροφή εἶναι τ' ἀντρός τὰ λόγια, στὴ δευτέρῃ ἀρχίζει ἡ γυναῖκα, καὶ τελειώνει ὁ πρῶτος ἀρχίζοντας με πάθος ἀπὸ τὸ «**μαλαματένια πόρτα κιτλ**». Ὑστερα ἓνα γύρισμα «**μωρὴ φεγγαροπρόσωπη** ὡς τὸ καὶ **μᾶνα καὶ πατέρα**» με λόγια τοῦ ἀντρός, τὸ φέρνει τὸ τραγούδι στὸ δίστιχο (στιχοπλάκια). Πάντα τὸ πρῶτο δίστιχο τὸ λέγει ἐκεῖνος κ' ἐκείνη ἀποκρίνεται με τὸ δεύτερο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καθισμένοι κ' οἱ ξεφαντωτές, ἐπλεκαν τὰ **στιχοπλάκια**, ρίχνοντάς τα ὁ ἓνας τ' ἄλλουνοῦ, σὰ σὲ παιγνίδι, ποὺ ὁ ἀντικρυνὸς εἶτανε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ γυρίσει πάλι, ἢ ἀπάνω στὴν ὠρα κάνοντας ἓνα καινούργιο, ἂν εἶχε ἐτοιμότητα, ἢ κανένα παλιὸ καὶ μεταχειρισμένο. Τὸ πρῶτο προτιμιότανε φυσικὰ κι' ἅμα τύχαινε μάλιστα νᾶναι ὄμορφο ἔπιναν στὴν ὑγεία του, ἢ καὶ ἄλλον τρόπο ἔδειχναν τὸν ἐπαινό τους. Σηκῶνανε ἀκόμα κ' **ἐντιολές** (πρόποσες) καὶ πάνω σ' αὐτὲς γινότανε πολλὲς φορὲς τὸ ἴδιο κ' ἐχτὸς ποὺ γλέντασε ὁ κόσμος τότε, εἶτανε ἀκόμα καὶ μιὰ τάξη ξεχωριστὴ ἀνθρώπων τοῦ γλεντιοῦ, καλότυχου μεθοκόπου, ποὺ γιὰ τὴν ξενουσιασιὰ τους, τοὺς βγάλανε ὁ κόσμος **Καραμπέρηδες** καὶ **Καραμπεριά**. Ἀκόμα τὸνομα τοῦτο ἀκούγεται στὰ Γιάννινα. Αὐτοὶ οἱ Καραμπέριδες μπαντίδοι καμμιά φορὰ καλοὶ νοικοκυραῖοι, ἀναφέ-

ρουν πὸς μιὰ φορὰ κλειστήκανε μέσα ἀπὸ τὴ τσικνοπέφτη στὸ ξεφάντωμα καὶ δὲ βγήκανε ἀπ' ἐκεῖ παρὰ γιὰναγοράσουν τὶς κόκκινες λαμπάδες τῆ Μεγάλῃ παρασκευῇ τὸ βράδυ ἐνῶ οἱ ἐκκλησίες σημαίνανε γιὰ τὴν *δλονυχτιὰ* (ἀγρυπνιά).

Ὁ ἴαμβος καὶ στὰ δίστιχα ὁ τροχαῖος εἶναι τὸ ὕλικὸ τοῦ ρυθμοῦ, καὶ ὁ δεκαπεντεσύλλαβος ὁ ἠρωϊκός, στὸ γύρισμα. Ἀνακάτωμα ὁμοιοκαταληξίας χωρὶς νὰ πειράζει τὴν ἀκοή. Ἡ πρώτη στροφὴ κ' ἡ τρίτη ἔχουν κάποιον ἀέρα μελαγχολικόν, ἡ δευτέρα μὲ τὰ δίστιχα ἔχουν ἐκεινοῦ, ποὺ μεθοκοπάει μὲ τῆς ἀγάπης τὸ κρασί, τὸ πάθος, ὅπου τῆς παντρεμένης ἢ φρονημάδα ποὺ ὅμως ἢ συγκρατημένη ἀγάπη τῆς ξεσπάει μεσ' στὰ παθητικὰ τῆς λόγια, δίνει δυνατὸ αἰσθηματικὸ χροῶμα, μὲ τὴν ὁμοιοπάθεια στὰ αἰσθήματα καὶ στὰ λόγια τῶν προσώπων. Πολὺ ὁμορφα τὸ τραγούδι γυρίζει στὴν τρίτη στροφὴ ἀπὸ τῶν δίστιχων τὸ μέθυσμα ὕστερα κ' εἶναι ἓνα πέρασμα (μετάβασις) ψυχολογικὸ πολὺ φυσικόν, ποὺ τὸ περιμένει κανένας, ἀπὸ τὸ πάθος στὴ θολὴ καὶ γλυκειὰ ἐνθύμησι (ἀνάμνησις).

Ὁ ἦχος ποὺ τραγουδιέται εἶναι ἓνα γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ μοτίβο, σὰν ἐκεῖνα ποὺ γυρίζοντας πάντα μέσα σ' ἓνα μακρὸ ἔργο ξαναθυμίζουνε καὶ ξαναφέρουνε στὸ νοῦ ἓνα ὀρισμένο αἰσθημα.

ΣΜΥΡΝΗ.

ΑΛΕΞΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΣΤΡΟΦΕΣ", ΤΟΥ ΜΟΡΕΑΣ

Βιβλ. IV. Στρ. XV.

Παρίσι πῶς μὲ κούρασες καὶ σὺ φθινόπωρο θολὸ
 Καὶ πόσο λαχταρῶ νὰ ἰδῶ κομματί
 Τὸν κάμπο νὰ βεργολυγᾷ, νὰ κυματίζῃ τὸ γιὰλὸ
 Στὸ φύσημα τὸ πρόσχαρο τοῦ μπότη.
 Κι' ὅμως, Παρίσι, ποιᾷς λογῆς τί φίλτρο μαγεμένο,
 Τὸν ἐδικόν σου τὸν καῦμόν ἀξίζει;
 Νοέμβρη, ξέρεις πῶς τὸ φύλλο σου τὸ νεκρωμένο
 Μὲ μύρα τὴν καρδιά μου πλημμυρίζει.

Βιβλ. V. Στρ. XII.

Στὸ βράχο τὸ μοναχικὸ σὰ θάρθω νὰ καθήσω
 Μεσ' στὴ νύχτα, στὸν ἀγέρα
 Καὶ τῆς καρδιάς, ἀκούοντας ἐσέ, δὲ θὰ γροικῆσω
 Τὸν κάθε χτύπο ποὺ σκορπᾷ στὴ γῆ ἔδῳ πέρα.
 Μὴν ἀρκεστῆς, Ὁκεανέ, στὸ πρόσωπό μου λίγο
 Ἀπαλὸν ἀφρὸ νὰ χύσῃς
 Μ' ἓνα σου κύμα χτύπα με καὶ πάρε με, νὰ φύγω
 Μαζὶ σου, στὴν πικράδα σου νὰ μὲ κοιμίσης.

Βιβλ. III. Στρ. XIII.

Λέγω πῶς μοιάζω μὲ πεθαμένους,
 Μὲ τὸν ὀρίζοντα τὸ σκοτισμένο,
 Μὲ τὴ βρυσούλα τὴ στερεμένη,
 Μὲ τὸ λουλούδι τὸ μαδημένο
 Καὶ μὲ τὸ φύλλο τὸ σαπισμένο
 Πάνου στὴ χλόη τὴ χλωμασμένη.
 Δεντρὶ ποὺ κόβουνε μ' ἀπονιά
 Σὲ δάσος δίχως μιὰ πρασινάδα
 Καὶ νεκροκρέββατο θεὸ νὰ γενῆ,
 Μὲ τοῦ χειμῶνα τὴν καταχνιά
 Μ' ὄλη τὴ φύση ποῦνε χλωμάδα
 Πόνο καὶ θλίψη παντοτεινή.

Ὅμως μὴν εἶμαι σὰν πειὸ πολὺ
 Ὅμοιος στὸν ἄπειρον Ὁκεανό,
 Ὅπου δίοξώντανος κ' αἰώνια ἀνθίζει,
 Ὅπου τὸ χρόνο, γοργὸ πουλί,
 Νὰ φεύγη ἀφίνει καὶ στὸ γυμνὸ
 Τὸν ἄμμο σέρνεται, βογγάει κι' ἀφρίζει ;

Σμύρνη,

Μετ. ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗ

ΤΡΙΟΛΕΤΤΟ

Πόσο γλυκὸ εἶταν κείνο τὸ μακρι φιλί
 Ποῦ ἓνα βραδὶ σοῦ τρύγησα ἀπ' τὰ χεῖλη
 Τάζοντας κανενοῦ νὰ μὴν τὸ εἰπῶ
 Πόσο γλυκὸ εἶταν κείνο τὸ μακρι φιλί
 Δὲν εἶξερα κ' ἐγὼ πῶς νὰ ριχτῶ
 Τρεμούλιαζα ἀναδκ ἀπὸ πυρετὸ
 Πόσο γλυκὸ εἶταν κείνο τὸ μακρι φιλί
 Ποῦ ἓνα βραδὶ σοῦ τρύγησα ἀπ' τὰ χεῖλη!

ΣΜΥΡΝΗ,

Μετ. Θ. Ε.

ΑΠὸ τὰ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ,"

τοῦ Pierre Louys

ΕΛΕΓΕΙΕΣ ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

"Εὐμορφότερα Μυκασίδικα
 τῆς ἀπαλῆς Γυριννῶς,

(ΣΑΠΦΟ)

(Ὁ χορὸς τῆς Γλωττίδας καὶ τῆς Κύσας.)

Δυὸ κοριτσάκια μὲ πῆραν σπίτι τους, κι ἀμέσως
 πούκλεισεν ἡ πόρτα, ἀναψαν ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ φυτίλι
 τοῦ λύχνου καὶ βουλήθηκαν νὰ χορέψουν γιὰ χάρη
 μου.

Τὰ μάγουλά τους δὲν εἶταν φκιασιδωμένα, μελαχροί-

νὰ ἔσο κι αἱ μικρὲς κοιλίες τους. Σερνόντανε ἀπὸ τὰ
 μπράτσα καὶ σύγκαιρα μιλούσανε μὲ μιὰν ἀγωνία
 εὐθυμίας.

Κάθισαν πάνου σ' ἓνα στρώμα πού τὸ σήκωναν δυὸ
 στρίποδα. Ἡ Γλωττίδα τραγουδοῦσε μὲ φιλή φωνή
 καὶ χτυποῦσε ρυθμικὰ τὰ χεράκια τῆς τὰ ἡχερά.

Ἡ Κύσα χόρευε ξετινάζοντας τὸ κορμί τῆς, ἔπειτα
 σταματοῦσε λαφασμένη ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ πιάνοντας
 τὴν ἀδερφή τῆς ἀπὸ τὰ στήθια τῆ δάγκκανε στὸν ὄ-
 μο καὶ τὴν ἀναποδογύριζε, σὰ μιὰ κατσίκια πού θέ-
 λει νὰ παίζει.

(Οἱ συμβουλές.)

Τότε μπήκε ἡ Σιλιχμάδα, καὶ βλέποντάς μας τό-
 σο θαρρετές, κάθισε πάνου στὸν πάγκο. Πῆρε τὴ
 Γλωττίδα πάνου στὸνα γόνατά τῆς, τὴν Κύσα πάνου
 στὸ ἄλλο κ' εἶπε :

«Ἐλα ἐδῶ, μικρούλα.» Μὰ ἐγὼ στεκόμενα μακρῶ.
 Ξαναμίλησε : «Μᾶς φοβάσαι ; Ἐλα κοντά : αὐτὰ τὰ
 παιδιὰ ἀγαπιούνται. Θὰ σοῦ μάθουν κείνο πού δὲν ξέ-
 ρεις : τὸ μέλι ποῦχουν τὰ χάρδια τῆς γυναίκας.

«Ὁ ἄντρας εἶνε ἀπότομος καὶ νοθρός. Τὸν ξέρεις
 βέβαια. Νὰ τὸν μισᾶς. Ἐχει τὸ στήθος ἴσιο, τὸ δέρ-
 μα τραχὺ, τὰ μαλλιά κοντά, τὰ μπράτσα μαλλιαρά.
 Μὰ εἰ γυναῖκες δλάνκαιρες εἶνε ὁμορφες.

«Οἱ γυναῖκες μονάχα ξέρουν ν' ἀγαποῦν' μείνε μα-
 ζὶ μας, Βιλιτώ, μείνε. Κι' ἂν ἔχεις ψυχὴ μὲ φωτιά,
 θὰ δεῖς τὴν ὁμορφιά σου σὰ σὲ καθρέφτη πάνου στὸ
 κορμί τῶν ἀγαπητικιών σου.»

Ἀθήνα,

Μετάφραση Δ. Π.

ΑΠΟ ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ «ΜΑΦΑΡΚΑΣ Ο ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ»

(Ἀπὸ τὸ 9 κεφ. «Φουτουριστικὴ ἑμιλία»)

Καὶ ὁ Μαφάρκα ὀρθὸς κι' ἀκίνητος τοὺς ἀποκρίθη-
κε φτυῶντας στὴ θάλασσα :

— Φτοῦ σας, Φτοῦ σας... Φυγέτε βάρσα σκυλιῶν
καὶ δαρμένων σκλάβων. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ πολυλογῶ
μὲ χτήνη καὶ μὲ ἀναντρούς. Γιατὶ ἐσεῖς δὲν ἔχετε μιὰ
ιδέα δική σας, δὲν ἔχετε θέληση... ἐσεῖς ποὺ σᾶς εἶδα
νὰ ριχνοστε πάντα γύρω μου σὰν τὰ γαλιά. Μοναχοί
σας ξεμπλέξετε τα. Ἐγὼ εἶμαι χορτάτος ἀπὸ τὴν περι-
φρονημένη ζωὴ σας ἀνθρωποὶ γεννημένοι γιὰ τὰ αἰσ-
χρὰ γερατεῖα καὶ τὸ φόβισμα, ἀνθρωποὶ γεμάτοι ἀ-
δυναμίες, ἐλαττώματα καὶ κρυφὴ λέπρα. Θέλω πειὰ
νὰ γλυτώσω, φτιάνοντας μὲ μόνη τὴ δύναμη τῆς καρ-
διάς μου μιὰ νιότη πειὸ ἀχτινόβολη ἀπὸ τὴ δική μου,
μιὰ νιότη ἀπέθαντη. Σᾶς ὀχτρεύομαι ἀληθινὰ ποὺ
ἤρθατε νὰ μὲ παραβαρύνετε στὴ μοναξιά μου. Τί
θέτε ; Τὴ δύναμη καὶ τὴν ιδιοφυῖα μου ; Ἀλήθεια, ἐ-
σὺ Ἀπτάλλα, μποροῦσες νὰ μὲ γλυτώσης ἀπὸ φτὴ τὴν
ἀγγαρειά. Ἐσὺ ὁ σύντροφός μου στὸν πόλεμο. Ἐσὺ ὁ
νέος καὶ δοξασμένος ἀρχηγὸς ποὺ κειότερο ἀγαποῦσα
μέσα σ' ὄλους. Δὲ μὲ ξέρεις ποῖος εἶμαι ; Μὲ θαρ-
ρεῖς ἄξιο ν' ἀκούσω τίς παράκλησες σας καὶ ν' ἀκο-
λουθήσω τίς συμβουλές σας ; Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν στίς
φλέβες σου ; Κι' ἀπὸ τί λοιπὸν εἶσαι φκιασμένος, ὄν-
τας αἰστάνθηκες τὴν ἀνάγκη νὰ ριχτῆς σὲ μένα σὰν τὸ
μωρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας του ; Τί καρδιά λοι-
πὸν ἔχεις σὰ δὲν αἰστάνθηκες τὴν ἀποθυμιὰ νὰ μὲ σκο-
τώσης γιὰ νὰ πάρης τὴ θέση μου ;

Τόσο μεγάλη ἔνε ἡ ζωὴ ποὺ ἀποφάσισες νὰ χαλά-
σης τὴ μισὴ ἀπὸ τὴ δική σου γονατιστὸς μπροστά
μου ; Ἡ ἀληθινὴ αἰτία ποὺ ἔφυγα ἔνε ὁ φόβος μπάς
γεράσω μὲ τ' ἄθλιο αὐτὸ σκῆπτρο στὰ χέρια μου.
Γιατὶ φοβήθηκα τὰ γερατεῖα, καὶ τίς μελλούμενες ἀ-

ναντρεῖες. Γιατὶ αἰστάνθηκα ζούλια, ζούλια φοβερὴ
γιὰ σένα, γιὰ τὴ θριαμβικὴ σου νιότη, ποὺ θὰ μὲ ξε-
περνοῦσε τὴ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Μοῦ λὲς νὰ πά-
ρω πάλε τὸ σκῆπτρο στὰ χέρια μου. Δὲ λὲς καλύτε-
ρα τὴν ἀγκλίτσα! Ὁραῖα ἐνασχόληση γιὰ ἓνα ἥρωα
σὰν καὶ μένα νὰ κοντρολέρνη τὰ νταριά τῶν στρατι-
ωτῶν του !

Τώρα πειὰ ποὺ νικήσαμε ἡ παρουσία μου ἔνε ἀνω-
φέλευτη. Νὰ γίνουν οἱ Ἀραπάδες στρατιώτες μου τὸ
δέχτηκα μὲ ὑπερηφάνεια. Νὰ γίνουν ὅμως κοπάδι
μου. . . . . ἄξιοθρήνητη τύχη, ποὺ ἡ σκέψη τῆς μόνο
ἤθελε ἀτιμάσει γιὰ πάντα τὸ αἷμα τους καὶ τὸ δικό
μου.

Καὶ τὰ λόγια μου αὐτὰ ἔνε βαριά, Ἀπτάλλα,
γιατὶ ἐξύγιασα φύχραιμα τὴν ἀπελπισμένη ἀντρεία.
Καὶ γι' αὐτὸ ἄφησα τὰ κέρδη τῆς νίκης μου σ' ἐκει-
οὺς πώχουν ψυχὴ ἀχόρταγη, χαμηλὴ, σ' ἐκειοὺς ποὺ
τοὺς ἀρέσει ν' ἀγκομαχᾶνε.

Ἐέρω πὼς θὰ μὲ κατηγορέσουνε πὼς σᾶς ἀφίνω
ἔτσι ἀδιαφέντευτους στοὺς ἐχτροὺς ἀφοῦ σᾶς μετα-
χειρίστηκα γιὰ νὰ στεριώσω τὸ μεγαλεῖο μου... ὄχι ὅ-
μως γιὰ νὰ κορδωθῶ ἀφοῦ σᾶς γυρίζω τὸ κερδισμένο
σκῆπτρο, ποὺ πρὶν τὸ χαρῶ τὸ συχάθηκα κιόλας.

Γιὰ μπάς καὶ θέλεις γιὰ νὰ ἐπιβάλω τὴ θέλησή
μου, στὴν καρδιά τοῦ λαοῦ μου νὰ μιμηθῶ ἐκειοὺς,
τοὺς βλάκες στιγματιστάδες ποὺ ζωγραφίζουσι ὑπομο-
νετικὰ στὸ πετσεὶ συμβολικὰ ἀχνάρια καὶ τρυπᾶνε προ-
σεχτικὰ τὸ γῦρο τους μ' ἓνα κομμάτι ὄστρακο δον-
τωτὸ σὰν πριόνι ;

Γιὰ θεὲς νὰ περνῶ τίς μέρες μου χτυπῶντας μ' ἓνα
σκληρὸ σφυρὶ καὶ μ' ὄλη μου τὴ δύναμη χοντροκο-
μῆνε: ιδέες.

Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶμαι μῆτε στιγματιστὴς μῆτε ξυλο-
σχίστης. Δὲν ἀγαπῶ ἄλλο ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ
τὰ ζευγαρωτὰ χτυπήματα τῆς ἀξίνας μου καὶ δὲν ξέ-
ρω καθόλου νὰ χύνω μ' ἓνα μικρὸ πινέλο στὴ πληγὴ
τὸ χρῶμα τῶν κοσκινισμένων ἰδεῶν μου.

Εάφνου ἢ τρικυμία ξέσπασε στή θάλασσα. Τ' ἀστρο-
πελέκι γίγαντας πελώριος μὲ τὸ κεφάλι κάτω κι' ἀ-
νάμεσα στὰ ἐνωμένα χέρια του, μὲ τὰ μεριά του ἀπὸ
χρυσάφι ἀστράφτοντας χύθηκε σὲ δλόϊσια βουτιά ἤλεχ-
τρικὴ, μενεξελιά ἀπὸ τὴν ἄκρη ἐνὸς σύννεφου καὶ βού-
τηξε στή θάλασσα.

Κοπαδιαστὰ τὰ κύματα σὰν ταῦρος μὲ κέρατα ἀ-
πὸ καπνὸ ἀνοίξανε μὲ πλατὺ καλπασμὸ γύρω στὸ στό-
μα τοῦ λιμανιοῦ.

— Πήγαινε, Ἀπτάλλα, πήγαινε. Βλέπεις ἢ τρικυ-
μία σὰς παραφυλάει ἐκεῖ κάτω. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς
γλυτώσω. Δὲν ἔχει τρόπο νὰ σκαρφαλώσετε στὰ γλυ-
στερὰ τὰ βράχια.

Καὶ ὁ Ἀπτάλλα τοῦ ἀποκρίθηκε :

ἽΟχι. ἽΟχι. Καὶ τι μᾶς γνοιᾶζει γιὰ τὴν τρικυμία
καὶ γιὰ τὸ θάνατο. Θέλουμε ἀκόμα νὰ θαυμάσουμε τὸ
πρόσωπό σου. Θέλουμε τὰ μάτια μας τὰ καταδικα-
σμένα σὲ θάνατο νὰ δροσιστοῦν ἀπὸ τὴν ὀρμητικὰ
εἰκόνα σου.

Τότες ὁ Μαφάρκα ἀναστηλώθηκε σ' ὄλο του τὸ ὕ-
ψος καὶ φώναξε :

— Ἀλλάχ ! Ἀλλάχ ! σὲ φκαριστῶ. Νὰ ποῦ στὸ τέ-
λος τὰ μαθήματά μου φέρανε ἀποτέλεσμα.

Ναὶ ναί, Ἀπτάλλα, ναί, ἀδρέφια μου, σὰς ἀνοίγω τις
ἀγκάλες μου καὶ σὰς σφίγγω τὴν καρδιά μου, γιὰτι
εἴσαστε ἄξιοι νὰκούσετε τὸ μυστηριώδικο δόγμα τῆς
θρησκείας μου. Σὰς ἐξορκίζω νὰ περιφρονᾶτε τὸ θά-
νατο, νὰ τρεφοῦστε μὲ τὸν κίντυνο νὰ πεθαίνατε σὰν
ποῦ τὸ κάνετε τώρα γιὰ μιὰν ἰδίαν γιὰ μιὰ ματιὰ γιὰ ἕ-
να ὄραμα. Τὰ μάτια σας τώρα ἴνε πειρὸ λαμπερὰ καὶ
δυνατὰ ἀπὸ ἄλλοτε. Τὰ αὐτιά σας μποροῦνε τώρα ν'
ἀκούσουνε τὴ φωνὴ τοῦ Ἡλίου καὶ τ' ἀναφιλλητὰ τῶν
ἄστρον.

Καλλιπάτειρα.

« Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπήκες ;
Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνθήθεια ἀρχαία
Ἐδῶθε. » « Ἐχω ἕνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα

Τρία ἀδέρφια, γιὸ πατέρα Ὀλυμπιονίκες*

Νὰ μὲ ἀφήσετε πρέπει Ἑλλανοδίκες,

Καὶ ἐγὼ νὰ καμκρώσω μὲς τὰ ὠραῖα

Κορμιά, ποῦ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα

Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκες.

Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια*

Στὸν αἰῶνα τὸ σέι μου θὰ φαντάζῃ

Μὲ τῆς ἀντρείας τὰ ἀμάραντα προνόμια.

Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει

Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου

ἽΓμνος χρυσὸς τοῦ ἀθανάτου Πινδάρου.

— — —

Τοῦ κάκου*

— Γραμμένο στὸ ἴδιο πλοῖο —

Σοῦ ἀρέσαν τὰ σονέτα μου κι' ἀγάλι

ἽΑγάλι ἐψυχοπόνεσες κ' ἐμένα

Καὶ χάρισές μου, ὁμορφομάτα, μ' ἕνα
Φίλημκ τὴν καρδιά σου τὴ μεγάλη.

Ποιὸς ἐρράγισε τ' ἄλυκο ἀνθογαῦλι

Καὶ ἀντὶς αἶμα νερὰ θωρῶ χυμένα ;

Καὶ τ' ἀνθια τῆς ἀγάπης μαραμμένα

Εἶχε ὁ γιαλὸς τῆς γλύκας γυρογαῦλι ;

Μισοκρύβεται ἐν ἄχαρο βιβλίο

Σκονισμένο, παλιὸ στὸ ράφι,

Τὸ ἐδιάθασες μιὰ μέρα σ' ἕνα πλοῖο

Καὶ δὲν καλοθυμᾶσαι οὔτε τί γράφει.

Μιὰ μιὰ στάλα ζωῆς πιωμένη σῶχει,

Κι' ἀκόμκ, δὲν τὸ παραρρίχνεις, ὄχι.

* Τὸ σονέττο αὐτὸ εἶναι οἱ τελευταῖοι στίχοι ποῦ ἔγραψεν ὁ
Ποιητής.

Ἰάκωβος Πολυλάς.

Στὴν κορφή τῆς ζωῆς, ὅπου ροδίζει
 Τῆς Λευτεριάς ἀμόλευτος ἀγέρας
 Καὶ σὰν ἦχος ἀθάνατης φλογέρας
 Ἡ ποίηση, ἀηδόνι θεῖο, καλοκαρδίζει,
 Ἄσκωσες διαμκντένιο μετερίζι
 Καὶ στὴ μέση, ὠμορφιάς θάμα καὶ τέρας,
 Ναὸ τῆς μεγαλόχαρης Μητέρας
 Ἔστησες, ποῦ σὰν ἥλιος πορφυρίζει.
 Ποτὲ στ' ἀραχνιασμένο βάραθρ' ὅπου
 Μὲς τῆ μούχλα καὶ μὲς τῆ φαρμακίλα
 Ὅχιές κλωσσοῦν οἱ κάκητες τ' ἀνθρώπου,
 Ποτὲ δὲν ἐκατέθηκες κ' ἐκύλα
 Ἡ φωνή σου βροντῆ κ' ἔκαιε σὰ φλόγα
 Τοὺς πονηροὺς μὰ τοὺς καλοὺς εὐλόγα.

Ἄλκης Παλαμαῆς

— Τοῦ Πατέρα του —

Γιατὶ δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
 Νὰ ψάλλῃ σ' ἄλλη γῆ μ' ἀγγέλου λύρα
 Τὸ τραγοῦδι τρισεύγενή σου κλήρα,
 Ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεύει ;
 Σ' ὅλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεύει
 Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα.
 Στῆς πίκρας τὴν πεντάμορφη πλημμύρα
 Μόνη ἢ ὁμορφιά γιὰ λίγο ἀντιπαλαίβει.
 Καὶ—ὦ μυστήριον—καθὼς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
 Σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη,
 Μὲς τῆ μενεξεδένια οὐράνια πάστρα,
 Μὲ μᾶτια τῆς ψυχῆς σ' ἄλλο πλανήτη
 Νὰ καταβαίνη φεγγοστάλαχι' εἶδα
 (Γιατὶ τὸν κλαῖς ;) σὰν ἀρμονίας ἀχτίδα.

Μούχρωμα.

Φυσάει τ' ἀεράκι μὲ ἀνάλαφρη φόρα
 Καὶ τὲς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλέβει·
 Στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
 Ρόδινο σούρουπο, ὦρα μυροφόρα,
 Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὦρα
 Ποῦ ἢ ψυχὴ τῆ γαλήνη προμαντέβει,
 Τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει
 Σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε τῆς γυνώρα
 Ἄξέχαστη· ξανθὲς κρινοτραχήλες
 Ἀγάπες, γαλανὰ βασιλεμένα
 Μᾶτια ὀγρὰ καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες
 Καὶ δάκρυα· πλάνα δῶρα ζηλεμένα
 Τῆς ζήσης ποῦ ἀχνοσθεύεται καὶ τελειώνει
 Σὰν τὸ θαμπὸ γιουλι ποῦ ὀλοένα λυώνει.

Excelsior

Κρούο κρούσταλλο νερὸ τὰ ἠλιοφρυμένα
 χεῖλια θὰ ὀγράνη. Εὐγενικιὰ ἀνθρωπότη
 Θὰ τοὺς φιλέψῃ πλούσιο φαγοπότι,
 Κορμιὰ ἀπ' τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρωμένα,
 Ἀγάλματα θεῶν ζωντανεμένα
 Θᾶγναντέψουν στὴ Νίμπρο ἐκεῖ τὴν πρώτη,
 Τῆς λευτεριάς ἀστραφτερῆ λαμπρότη,
 Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
 Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
 Στ' ἀτέλειωτο φαρᾶγγι ὅλο χαλίκι
 Μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.
 Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι·
 Μὰ τοὺς θεριέβει ἢ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
 Μὲ τάγιασμένα δαφνοστέφανά του.

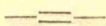
Ἀμίλητα.

Ποτάμι τρέχει ἢ Ἀγάπη καὶ ὅσο τρέχει
 Πληθαίνει καὶ στ' ὀλόγλυκό της αἷμα
 Δείχνει τῆς εὐτυχίας τὸ οὐράνιο φέμα
 Καὶ ὁ δρόμος της, θαρρεῖς, σωμὸ δὲν ἔχει.

Μὰ μπροστά της χωρὶς νὰ τὸ παντέχη
 Τοῦ πόνου ἢ πικροθάλασσα τὸ βλέμμα
 Ἀπλόνεται γεμάτη δάκρυα κ' αἷμα
 Καὶ τὰ πάντα ρουφάει, τὰ πάντα δρέχει.

Χρυσομάννα, ἐμαράθησαν τὰ φύλλα
 Καὶ χειμῶνας πλακάνει· σὲ θωρᾶω
 Κατῆματα μὲ τρόμου ἀνατριχίλα.

Καὶ σέναν' ἀλαφιάζεται τὸ πᾶο
 Ἄρρωστο ἀνάβλεμμά σου, σὰ νὰ ἐρώτα·
 Θὰ χαροῦμε ἄλλην ἀνοιξη σὰν πρῶτα ;

Ἐλιά.

Στὴν κουφάλα σου ἐφώλιασε μελίσι,
 Γέρινη ἐλιά, ποῦ γέρνεις μὲ τὴ λίγη
 Πρασινάδα ποῦ ἀκόμα σὲ τυλίγει
 Σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίση.

Καὶ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι
 Τῆς ἀγάπης πιλίζοντας ἀνοίγει
 Στὸ κλαρὶ σου ἐρωτάρικο κυνήγι,
 Στὸ κλαρὶ σου ποῦ δὲ θὰ ξανανθήση.

᾽Ω πόσο στὴ θανὴ θὰ σὲ γλυκάνουν,
 Μὲ τὴ μαγευτικὴ βοή ποῦ κάνουν,
 Ὅλοζώντανης νιότης ὁμορφάδες

Ποῦ σὰ θύμησες μέσα σου πληθαίνουν
 ᾽Ω νὰ μποροῦσαν νὰ πεθαίνουν
 Καὶ ἄλλες ψυχὲς τῆς ψυχῆς σου ἀδεοφάδες.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΕΝΝΑΡΗΣ 1913

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

— Πολὺ πετυχημένος εἶναι ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Περ-
 νὸ στὴν ἔδρα τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας ποὺ ἰδρύ-
 θηκε καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ μῆνα τοῦτον στὴ Σορ-
 μπώννα τοῦ Παρισιοῦ. Τὸν κ. Περνὸ εἶχαμε τὴν τιμὴ
 νὰν τονὲ γνωρίσουμε πρὸ τρία χρόνια ποὺ ἐπισκέφτη-
 κε τὴν πόλη μας. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ γεροὺς
 ἐπιστήμονες μας· γιὰ τίς γλωσσικὲς του ἀρχὲς
 φτάνει νὰ ποῦμε πὼς εἶνε μαθητῆς καὶ θαυμαστῆς
 τοῦ κ. Ψυχάρη καὶ πὼς ἔχει γράψει γραμματικὴ τῆς
 Ρωμαϊκῆς γλώσσας μὲ ἕνα θαυμάσιο καὶ ἀληθινὰ σο-
 φὸ πρόλογο. Ὁ κ. Περνὸ θὰ διδάσχει μιὰ φορὰ τὴ
 βδομάδα ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας καὶ
 μιὰ φορὰ τυπικὸ τῶ νεολλ. διαλέχτων καὶ ἐρμηνεῖα
 διηγημάτων τοῦ κ. Γ. Δροσίνη.

— Ὁ κ. διευθυντῆς τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου»
 τῆς Ἀλεξάνδρειας στὸ τελευταῖο βιβλιογραφικὸ Δελτίο
 (Δεκέβρης 1912) τοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἀναγγέλοντας
 τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ συνεργάτη μας κ. Φρίλιγγου
 ποὺ ἐκδωσε τώρα τελευταῖα ἢ «Νεότης» μ' ὄλη
 του τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταδικάσῃ τὸ ἔργο «εἰς ἀφά-
 νειαν» γράφει ὀλόκληρο ἄρθρον ποὺ τὸ ξανατυπώνουμε
 ἔδω γιὰ νὰ θαμάξουν οἱ ἀναγνώστες μας τίς βαθείς
 του γνώσεις ποὺ ἔχει γιὰ τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα:

«Τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τοῦ (τοῦ δὲν ἔχει) Κ.
 Φρίλιγγος, Σμύρνη 191,2 ἐκδοσις (γράφει ἐκδοσις) πε-
 ριοδικοῦ «Νεότης» σελ. 31, δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀπα-
 σχολήσῃ ἐνταῦθα ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ προκαλέσῃ μόνον
 ἀγανάκτησιν, οὐχὶ δὲ καὶ θυμηδῖαν. Ἄς ἀναφέρωμεν
 ὅτι τὰς μὲν σελίδας 9-17 καταλαμβάνει μελέτη περὶ

του «'Α. 'Α.» τὰς δ' ὑπολοίπους ἑμμετροφανῆς μετάφρασις (ἀπὸ μέτρα φαίνεται ὁ κ. ἀρθρογράφος ἔχει μεσάνυχτα καὶ τὴ μετάφραση σ' ἐλευτέρους στίχους τῆς δίνει τὸ ὄνομα ἑμμετροφανῆς- Μὰ θὰ πῆτε ἄφου λείπει ἡ... ρίμα ! ;). Ὁ συγγραφεὺς ἀπέστειλε αὐτὸ στὸ «διευθυντὴ τοῦ «'Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου» γιὰ τὴν κρίση του». Ἀλλὰ τίς κρίσις (ἄρμονία καθαρῶσας!) δύναται νὰ γραφῆ διὰ τὸ ἐξάμβλωμα τοῦτο; Κρίσις γλωσσική, ἢ κρίσις ἰδεῶν; Θαυμάσετε παραθέσιν λέξεων : ἄλλοῦ περίτεχνα κα' ἄλλοῦ σχολαστικά, τὸ ἀλληγορούμενο σύθαμπο τῆς ἱερότητας, ἄνω κάτω (ποῦ νὰ νοιώσῃ τὴν ἀκουστικῆ), μετὰ τὴν λέξιν προσωδία πῶς συμβιβάζεται τό : τίς λέξεις; Καὶ περαιτέρω : σκιάβα Αἰγύπτια, τῶν Ἑβραίων, αἴστημα ἐπιμοῦμε, μπασμένες ψυχόρμητα στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τέχνης, δὲν ἔχουν καμιὰ σκέση, δὲν ἔχει τὴ μυστικοπάθεια καὶ τὸ χασησκλήνι (γράφε χασισκλήνι) τῆς κατόπιν φιλολογίας ἀπὸ πριτὰ (;) (τὸ ἐρωτηματικὸ τοῦ ἀρθρογράφου) καμωμένη. Ἐκ δὲ τῆς μεταφράσεως παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν πολλῶν τοὺς ἐξῆς μαργαρίτας : περιστεριῶν ποῦ αἰθερολάμνουνε, βεργόλιγνες ὀσκές, ἀφήστε με νὰ νεῖρομαι τὸν ἀγαπητικὸ μου, ἀπὸ τὴ ὑπνοφαντασιά μου, ἀκατάκαυτα, θροφή κατ. τὰ ὁ τοῖα ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν μαντεύει ὅταν μάθῃ ὅτι ἡ μελέτη αὕτη καὶ ἡ μετάφρασις *διαβάστηκε στὴ φοιτητικὴ συντροφιά τὸν περασμένο Μάρτη καὶ δημοσιεύτηκε τὸν Ἀπρίλη στὸ Νουμὰ» ὡς ὑποσημειοὶ ὁ συγγραφεὺς ἐν σελ. 31. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συγγραφέως καὶ μεταφραστοῦ περὶ τοῦ «'Α. 'Α.» εἶναι χείρων τῆς γλώσσης του. Προτιμῶμεν νὰ καταδικάσωμεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀφάνειαν ἧς καὶ εἶναι ἀξία».

— Τὸ «Προοδευτικὸ κέντρο» τῆς Πόλης ἔκανε τοῦ Μαβίλη ἓνα συγκινητικώτατο φιλολογικὸ μνημόσυνο. Διάφορα μέλη τοῦ κέντρου μιλήσανε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ κα' ἀπαγγείλανε καὶ σονέττα του. Ἐμὰς ἐδῶ ὁ «Φιλολογικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς Σύλλογος» τί κάνει; Δὲν ἔχει καμιὰ συναίστησιν τοῦ

σκοποῦ τοῦ ἢ μήπως ἢ πολυθρύλητη καλλιτεχνικὴ ἔκθεση ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν...ἀπασχολεῖ ἀκόμα ;

— Ὅπως ὑποσκηθήκαμε, τυπώνουμἐσὲ τοῦτο τὸ φυλλάδιο μερικὰ ἀπὸ τὰ σονέττα τοῦ μακαρίτη Μαβίλη. Τὸ «Δήθη» τὸ προτάξαμε, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ μᾶς φαίνεται πῶς τὸ σονέττο αὐτὸ, ποῦ τὸ γλυκολοῦνει ἓνας αἰθέριος πεσιμισμός, καθρεφτίζεται ἀλάσκη ἢ ψυχὴ τοῦ ποιητῆ. Ὁ Μαβίλης πρὶ φύγει στήν Ἡπειρὸν εἶχε μπιστευτεῖ τὰ χειρόγραφα του στὸ στενὸ τοῦ φίλου καὶ συμπατριώτη του τὸ διηγηματογράφου κ. Κ. Θεοτόκη κα' ἔτσι ὅλο του τὸ ἔργο θὰν τ' ἀπολάβουμἐ συμμαζεμένο σὲ βιβλίον πολὺ σύντομα. Λένε πῶς γιὰ τὴν ἔκδοσιν ὁ Δῆμος Ἐρευναιῶν ψήφισε τρεῖς χιλιάδες δραχμῆς καὶ ἀπὸ τὴν πούλησιν τοῦ βιβλίου θάγορασεῖ ἢ προτομὴν τοῦ ποῦ τὴν ἔχει κάνει ὁ Ροῦμπος καὶ θὰ στηθεῖ στήν Κέρκυρα. Τὰ φιλολογικὰ κομμάτια ποῦ βρῖσκονται μέσα στὰ χειρόγραφα τοῦ ποιητῆ εἶναι : καμιὰ σαρανταεὶς σονέττα, μετάφρασις τοῦ Σαοῦλ τοῦ Μπράουνινγκ, τοῦ Προμηθέα τοῦ Σέλλεῦ, τοῦ ἐπεισόδιου τοῦ Νάλα ἀπὸ τὸ Mahábhárata καὶ 180 στίχοι ἀπὸ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Διειάδας τοῦ Βιργίλιου.

ΠΑΡΗΓΟΡΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

— Οἱ ἐφημερίδες γράψανε πῶς τὸ πλεούμενον νοσοκομεῖο τῆς πριγκίπισσας Μαρίας σ'ἔνα ταξίδι τοῦ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴ Θεσσαλονικὴ ἀναγκάστηκε ἀπὸ τὴν τρικυμία νὰ πιάσῃ στὴ Σκιάθον. Σὲ λίγη ὥρα ἢ μῆτέρα καὶ οἱ τρεῖς ἀδερφάδες τοῦ Παπαδιαμάντη δεχοῦντανε στὸ φτωχικὸ τους θαυρομένον ἀπὸ συγκίνησιν τὴν Ὑψηλότητά της. Κα' ὁ μεγάλος διηγηματογράφος μᾶς ποῦ ἔζησε στήν πλέον συγκινητικὴ ἀφάνεια καὶ φτώχεια δέχεται τώρα στὸν τάφο του τὸ προσκύνημα μᾶς πριγκίπισσας. Πόσον παρήγορη δὲν εἶνε αὕτη ἢ εἰκόνα γιὰ τὴ φιλολογίαν μᾶς ! Τὴ ρίχουμἐ ἔτσι γυμνὴ στὸ περιοδικὸ μᾶς χωρὶς κανένα σχόλιον...

— Πολὺ μᾶς συγκίνησε ἓνα προσκλητήριον γάμου ποῦ λάβαμε τίς προάλλες ἀπὸ τὸν καθηγητὴ καὶ καλὸ μᾶς φίλον κ. Δημητρὸν Λιγνάδη «...Σὰς γνωρίζω τοὺς γάμους μου μὲ τὴν Ἄνδρα Ἄννα Μαλέα καὶ σὰς προσκαλῶ στὴ στέψη ποῦ θὰ γίνῃ στὸ Μπαρικκλὴ τὴν ἐρχομένην Πέμπτη 17)30 ὥρ. 5. τὸ ἀπόγευμα». Ἐνας νέος ποῦ νιώθει πῶς ζεῖ, νὰ, σὲ πιά γλώσσα αἰσθάνεται νὰ γράψῃ γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλει τὸ πῶς εὐχάριστον γεγονός τῆς ζωῆς του. Ἐμεῖς μαζὶ μὲ τίς θερμῆς εὐχῆς ποῦ τοῦ στέλλουμἐ, τοῦ σφίγγουμἐ τὸ χεῖρ γιὰ τὸ χαρακτήρα καὶ τὸ θάρρος του καὶ τοῦ βεβαιόνομἐ πῶς τ' ὁμορφὸ προσκλητήριόν του ἀξίζει πιότερον

ἀπὸ κάθε ἄλλη ὑπεράσπιση τοῦ ζητήματός μας κι' ἀκόμα πῶς εἶνε ἓνα πολὺ παρήγορο σημάδι γιὰ τὴν πρόοδο τῆς γλώσσας μας στὴν πόλη μας.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Gerhart Hauptmann

— Τὸν περασμένο μῆνα γιορταστήκανε μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια τὰ πενηντὰχρονα τοῦ μεγάλου γερμανοῦ ποιητῆ Χάουπτμαν, πού βράβεψε μὲ τὸ βραβεῖο Νομπέλ (200.000 φράγκα) ἡ Σουηδικὴ Ἀκαδημία. Ὁ Χάουπτμαν ἂν καὶ εἶναι ποιητῆς τῆς περασμένης πιά γερμανικῆς γενεᾶς, ἔακολουθεῖ ἀκόμα νὰ εἶναι ὁ *Maitre* στοῦ δράμα καὶ στὴν κωμῶδια τῆς σύχρονης Γερμανίας γιὰ τὴν ὅρα ἂν ἴσως τὸν ἔφτασε κανένας ἀπὸ τοὺς νεότερους (*Wedekind*) κανένας ὅμως δὲ φάνηκε ἀνώτερός του. Εἶναι ὁ πρῶτος πού διάπλασε τὸ κοινωνικὸ δράμα («Πρὶν ἔδῃε ὁ ἥλιος»), πού κατὰ πῶς λέγει ὁ κριτικὸς *Hochdorf* φύσηξε στοῦ γερμανικοῦ θεάτρο «κάποιο καινούργιο αἶσθημα κοινωνικοῦ οἴχτου». Τὰ καλύτερά του ἔργα εἶναι οἱ «ὄφραντές» ἢ «Βουλιαγμένη καμπάνα» καὶ ἡ «Φυγὴ τοῦ Σίλιγκ». Τελευταία κατάνηκε καὶ στοῦ μυθιστορήμα' τὸ τελευταῖο του ἔργο εἶναι τὸ ρωμάντζο του: «Ὁ Ἐρμάνουελ Κόντ ὁ κατὰ Χριστὸν σαλῶς» (κοίτα κρίση «Νεότης» ἀριθ. 3 σελ. 91) Ὁ Χ. ἡσυχάζει τώρα στοῦ Ἀγγελεμντόρφ ἐρημικὸ μέρος πού βρίσκεται ἀνάμεσα στὴ Μπρεμία καὶ στὴν πατρίδα τοῦ Σιλεσία.

— Οἱ λεγόμενες «ἀρχαίες» ἢ «ἀπόκρυφες» ἐπιστῆμες ἄρχεψαν ν' ἀνασκαλεύονται πάλι μὲ πολλὴν ὄρεξη. Ἡ ἀστρολογία ἔχωριστά, τραβάει τὴν προσοχὴ τῶν πιότερων ἐπιστημονικῶν πνευμάτων, πού ζητοῦν νὰ ξεδιαλύνουν τίς γνῶσεις πού μᾶς κληροδότησαν οἱ αἰῶνες. Στὴν κίνηση αὐτὴ δὲν εἶταν δυνατό νὰ μείνῃ ἀπαθὴς ἡ φιλολογία γι' αὐτὸ κ' οἱ φιλόλογοι καταπιάστηκαν νὰ δοκιμάσουν νὰ τὴ μεταφράσουν στὴ γλώσσα τους. Μιά τέτια δοκιμὴ πρωτότυπη εἶναι καὶ τὰ δώδεκα σονέττα τοῦ *G. Trarieux* μὲ τὸ τίτλο «Ὁ Ζωδιακὸς» πού δημοσιεύθηκαν τώρα κοντὰ στοῦ Παρίσι.

— Ἡ ἑκαουσμένη γαλιωνέζα ποιήτρια κ. Ἀλίκιο Γιοσσάνο πού εἶταν τώρα τελευταία στοῦ Παρίσι συγκρίνοντας τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξή τῆς παρισιάνας καὶ τῆς γαλιωνέζας γυναίκας βρίσκει

πῶς ἡ τελευταία εἶναι πιὸ πλατεῖα καλλιεργημένη. Ἡ Γκιέσσα δὲν εἶναι πιά ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς γαλιωνέζας. Εἶνε τέτιο τὸ σπούδαγμα τῶν κοριτσιῶν μας, γράφει, πού τὰ κάνει νάνα ἀνεξάρτητα. Γίνονται γιάτριες, δικηγόρες, μουσικῆς, δημοσιογράφισες κτλ. Παρακολουθοῦν τὴν ἀληθινὴ φιλολογία καὶ διαβάζουν πολὺ Ἴψεν.

— Ἀρκετὸς φιλολογικὸς θόρυβος ἔγινε γύρω στοῦ ὄνομα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ *Lavedan* ἀπ' ἀφορμὴ τὸ νέο του πατριωτικὸ ἔργο: «*servir*». Ἡ *Comédie Française* φοβήθηκε μήπως ἡ ὑπόθεσή του βγάινε στὴ μέση γαλλογερμανικὸ ἐπιστόδιο καὶ δὲν τὸ δέχτηκε' γι' αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μονομαχίας» θύμωσε καὶ τράβηξε ὅλα του τὰ ἔργα. Ὡς τόσο τὸ Ὑπουργεῖο τῆς παιδείας πού ἔεττασε τὸ δράμα κατὰκρινε τὴν τόση ἐπιφύλαξη τῆς *Comédie Française*.

— Μὲ ἀρκετὰς φιλολογικῆς ἀξιώσεως εἶναι τό: «Στὸν ἥσκιο τῶ μνημείων» τοῦ κ. Ντυαμιέλ ἓνα ἀπὸ τὰ νέα ἔργα πού παιχτήκανε φέτος στοῦ Παρίσι. Τὸ νέο αὐτὸ τρίπραχτο δράμα εἶνε σκαντιναβικῆς ἐμπνεψῆς μὰ ὅσο κι' ἂ μυρίζει Ἴψενισμό, ἔχει μέσα του καὶ κάπιο ξεχωριστὸ γνώρισμα τοῦ συγγραφέα του.

— Στὴν Ἰταλία ἰδρυθήκανε τώρα τελευταία ἀνοιχτὰ θεάτρα (*théâtres de plein air*). Μέσα σ' ἓνα φυσικὸ καὶ νεραϊδένιο διάκοσμο, κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανο καὶ ἡλιολουμένον οὐρανὸ τῆς Ἰταλίας μέσα στὴ γλυκιὰ καὶ μυρωμένην αἶθρα, ὁ ποιητῆς *Ricciardi* ὁ ἐνθουσιώδης προπαγαντιστῆς τῶν νέων αὐτῶν θεαμάτων ἔχει ἐνεργήσῃ νὰ παιχτοῦν ἔργα τῆς νέας Ἰταλικῆς γενεᾶς.

— **Καινούργιο ἔργο πάλι ὁ Μάτεριγκ: «Γιὰ τὸ θάνατο»** **Μερικὰ κομμάτια πού δημοσιεύθηκαν φανερώουν πῶς εἶναι ἔργο πολὺ δυνατό κι ἀπὸ τὰ πιὸ καλοδουλεμένα του.**

ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

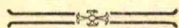
Σελ. 117 στιχ. 26	τό :	κι ὁμοίσε	διόρθωσε	κι ὁμοίσε
» 127 » 7	»	για νὰ δῶ.	»	για νὰ ἰδῶ
» 132 » 25	»	Σὰν τὴ φωλιά	»	Σὰν τὴ φωτιά
» 134 » 29	»	καλοζώτανη	»	καλοζώνατη
» 135 » 19	»	λιόφω τὴν	»	λιόφωτην
» 187 » 21	»	ἔφκισε	»	ἔφκισας
» 139 « 28	»	μὲ ἄρθρο αὐτὸ	»	μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ
» 139 » 3	»	περασμένο	»	περασμένον
» 140 » 6	»	συνιδεάτας	»	συνιδεάτες
» 146 » 15	»	σάμπες	»	σάμπως
» 148 » 5	»	ἰσοζύγισμα	»	ἰσοζύγισμα
» 150 » 17	»	σᾶν τὰ	»	σ' αὐτὰ
» 153 » 16	»	τις κακόρυμες	»	στις κακόρυμες
» 158 » 32	»	λογογραφικὸ	»	λογογραφικὸ
» 159 » 29	»	καὶ ἄλλον τρόπο	»	καὶ μ' ἄλλον τρόπο

Στὸ «ἓνα παλιὸ τραγούδι» σελ. 157 ὁ στίχος 19 μὴ καγκελοφρυδάτη δὲν ἔπρεπε νὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸ παραπάνω τετράστιχο· ἀπ' ἐναντίας τὸ χόρισμα χρειάζεται ἀνάμεσα στοὺς παρακάτω στίχους : καὶ μάνα καὶ πατέρα καὶ ἀναμέρα τὰ μαλιὰ σου.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΥ

Ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴ «Νεότητα» σὲ ἰδιαίτερο τεῦχος καὶ πωλιέται στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ εὐρωπαϊκὸ βιβλιοπωλεῖο *Abajoli* (Φραγκομαχαλᾶ) φρ. 1.

ΤΟ
ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΩΝ Κ. Κ.

Δ. ΛΙΓΝΑΔΗ & ΣΙΑ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΚΑΙ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΔΙΟΔΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΔΗΛΩΣΗ

Ἐπὶ τὴν καθυστέρηση τοῦ περιοδικοῦ μας ποὺ γένηκε στοὺς περασμένους μῆνες Σεπτέμβρη, Ὀκτώβρη καὶ Νοέμβρη οἱ συντρομητές μας δὲ θὰ ζημιωθοῦν. Ἡ συντρομὴ τῆς πρώτης χρονιάς θὰ λογαριασθεῖ μὲ φυλλάδια καὶ ὄχι μὲ μῆνες.

ΑΛΛΕΑΝΤΖΑ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΦΡ. 15,000,000
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ " " 35,000,000
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΓΕΝΟΥΗ
ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΜΕΡΙΔΙΑΝΑ

ΙΣΡΥΤΗ ΤΗΣ ΕΤΗΡΙΑΣ

- *Ιταλική Πίστις (Credito Italiano)* ἐν Γενούῃ
Μάντζι καὶ Σα Manzi & Co) ἐν Ρώμῃ
Τράπεζα ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας (National
Bank für Handel und Industrie) ἐν Βερολίνῃ
*Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Γερμανίας (National
Bank für Deutschland) ἐν Βερολίνῃ
Τράπεζα τῆς Δρέσδης (Dresdner Bank) ἐν Βερολίνῃ
Μέρκ Φίνκ καὶ Σα (Merk Finc & Co) ἐν Μονάχῃ
Πιστωτικὴ Καισοροβασικὴ εἰταιρία διὰ τὰ
ἐμπόρια καὶ τὴν βιομηχανίαν (Crédit
Anstalt etc.) ἐν Βιέννῃ
Μόναχον (Munich) εἰταιρία ἀντασφαλειῶν ἐν Μονάχῃ
*Ἐβάν Μακκένζη (Evan Mackenzie)

Γενικὸς Διευθυντὴς

ἐν Γενούῃ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Γενικὸς Διευθυντὴς: EVAN MACKENZIE

Γενικὸς Βοηθὸς Διευθυντὴς: Dr Wm MACKENZIE

Διεύθυνσις διὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν:

ΟΜΕΡ ΑΜΠΤ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Διευθυντὴς: Γεώργιος Δ. Σταυρίδης

Βοηθὸς Διευθυντὴς: Ἀρίων Δ. Σταυρίδης

Ἀσφάλεια ζῆτις ὀλοκλήρου. Μίχτα. Προικοδο-
τήσεως καὶ εἰάφεροι. Τιμολόγια νέα καὶ ἐπωφελέ-
στατα. Ἀσφάλιστρα μετρίωτατα. Ὅροι οἱ μᾶλλον
ἐλευθέριοι. Ἀπόλυτος ἐξασφάλισις. Ἐλλειψις ἐνο-
χλητικῶν διατυπώσεων. Προθυμία διὰ τὴν παραδο-
χὴν τῶν κινδύνων καὶ διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν ἀ-
σφαλιστηρίων συμβολαίων.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Διὰ τὴν Σμύρνην, νομὸν Ἀϊδινίου

καὶ νήσους Ἀρχιπελάγους

ΑΡ. ΕΣΑΠΑΛΟΓΑΟΥ καὶ ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΘΑΙΑΔΗΣ

[Δόδος Ναζαρέτ (Βακιρτζιάν) Ἄρ. 68

ΣΜΥΡΝΗ

Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς: J. OUZIEL